

net, fordi det endnu ikke har det under sit Omraade; og det Børn, der har beholdt det, standes i Farten derved, at det ikke veed, om hvor langt eller lang Tid det skal aflevere det til andre Hænder; den paagjældende Overbestyrelse taber naturligvis ikke Interessen for det, den opfylder selvfølgelig sin Pligt, men i et Vaaben, der er under Udvikling, er Initiativet det Første og Vigtigste, og dette svinder fuldstændig bort, naar man lader det leve paa et Sted og samtidigt lader Bevidstheden være tilstede om, at det alt er bestemt, at det skal overføres andetsteds hen. Derfor kan jeg for mit Vedkommende ikke se Andet, end at, dersom vi skulle henlægge Torpedovæsenet fra Hæren til Flaaden, — og jeg skal for min Person ikke rejse nogen Indvending derimod, naar den ærede Minister og de øvrige Medlemmer her maatte være enige, — saa bør vi ogsaa gjøre det saa hurtigt som muligt og derfor helst strax. Venne vi længe med det, kan Følgen let blive den, at det, naar det bliver afleveret til Marinen, ikke mere er i den gode Stand som nu, og istedenfor at vi nu have et Vaaben, der staar høit og fremdeles kan komme til at staa høit, hvad enten Krigsministeren eller Marineministeren bestyrer det, vil det tabe i Kraft, og det er Synd mod Vaabnet. Derfor henstiller jeg dette jaavel til den ærede Minister som til det ærede Flertal, om de ikke paa en eller anden Maade kunne komme hinanden i Møde og lade denne Overførelse fra Hæren til Flaaden ske nogenlunde snart og nogenlunde hurtigt.

Jeg skal nu gaa over til det Punkt, som jeg egentlig nærmest vilde tale om, nemlig det ærede Flertals Endringsforslag, der gaar ud paa, at Søforternes Besætning skal indrangeres som en Del af Søværnets Kadret, saaledes at Besætningen paa Forterne ikke som nu blive specifice Artillerister men derimod blive Søofficerer og Søunderofficerer. Det var dette Punkt, med Hensyn til hvilket det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgtreds (Holstein-Ledreborg) sagde, at vi ikke havde yttret os. Jeg har nu allerede udtalt, at jeg i det Mindste har havt fuldstændig Leilighed til at fremsøre min Anskuelse for ham i Udvalget; og jeg har hørt saa fyldestgjørende Grunde fremsførte af den ærede Minister, at der ikke fra min Side har været Grund til at tilføje Noget, og jeg finder det fuldstændig naturligt, om de andre Medlemmer af Mindretallet heller ikke have fundet tilstrækkelig Anledning dertil, og det er, som jeg før sagde, kun paa særlig Opfordring og foranlediget af det ærede Medlem, at jeg her yttre mig. Naar vi ikke have yttret os videre herom, er Grunden jo blandt Andet ogsaa, at vi have havt den samme Lante, som det ærede Medlem, da han talte forleden Dag. Han sagde, at naar der foreligger positive Forslag, er det ikke deres Sag, som ikke ere enige i den, at modbevise dem, men deres Sag, som fremsatte dem, at bevise, at de ere rig-

tige, og da er det de Andres Sag at vrage dem, dersom de ikke blive overbeviste. Nu er det aldeles ikke Mindretallets særlige Sag at modbevise Noget angaaende Flertallets Forslag; men det er det ærede Medlems Sag paa Flertallets Vegne at overbevise os om, at det er et fornødtigt Forslag, som de komme med; og det er da vor Sag, dersom vi ikke finde hans Grunde overbevisende, og det have vi ikke fundet, saa at vrage det. Jeg skal imidlertid gjerne, da han har forlangt det, gjentage de Grunde, som jeg for mit Vedkommende — jeg taler selvfølgelig her kun paa mine egne Vegne — har til ikke at kunne gaa ind paa dette hans Forslag. Ser jeg paa dette Spørgsmaal udelukkende fra Hærens Standpunkt, siger jeg, at for dens Vedkommende maa det betragtes som en Fordel, om Søbefæstningen kunde gaa bort fra Hæren til Flaaden, og Grunden dertil er den, at det aldrig er et Gode for en Institution som Hæren at være besværet med at have mange smaa Bihverv ved Siden af det egentlige Hovedhverv. Hærens Opgave er jo den forstandige Anvendelse af den levende Kraft paa Landjorden, og det er aldeles ikke af Interesse for Hæren at have særlige Bihverv, om de end opfylde bedste Pligt, hvad der forlanges af dem med Hensyn til Torpedovæsen, Søforterne og den Slags Ting, og det er for saa vidt heller ingen Fordel, som det paa mange Maader vækker urigtige Forestillinger. Vi ville jo erindre, at i alle de Forhandlinger, som i de senere Aar have fundet Sted, har det, som Krigsministeren stadig har maattet levere store Batailler paa her i Folkethinget, været Spørgsmaalet om Bevillingen til Søbefæstningen eller Bevilling til Kanoner dertil, det er det, som har gjort, at man har troet, at man egentlig har gjort Noget for Hæren, og det er det, der for en stor Del har gjort, at man har glemt, at man aldeles ikke har givet Hæren det, som naturligt og retteligt tilkommer den af Befæstninger, for at den kan løse sin egentlige Opgave. Jeg for mit Vedkommende maa derfor sige, at man fra Hærens særlige Standpunkt kun kan ønske, om Søbefæstningen og Besætningen deraf snarest mulig kunde komme ud af Hærens Omraade. Men det stiller sig anderledes for mig, naar man betragter Spørgsmaalet fra det Standpunkt, man skal betragte det, nemlig ikke fra Hærens specifice, men fra Forsvarets almindelige Standpunkt, og da er det mig klart, at man vinder ikke Noget som helst ved at forandre det nu bestaaende Forhold, men man taber meget derved. Jeg erindrer ganske vist, at, da i sin Tid Søfortet Tre Kroner gik over til Hæren, og det blev besluttet, at Hæren skulde anlægge og besætte de andre Søforter, lod der et meget stærkt Raab om det Uheldige deri; men da man undersøgte det nærmere, var dette Raab egentlig væsentlig kun det, at man ikke fandt det passende, at man ikke et eller andet Sted ude i Havnene havde en Station, hvorfra Officerer af Marinen kunde gaa og